

Verslag vaartocht 2018

Nederland

Na een zeer geslaagd BeGe-weekend in Eernewoude gaan we maandagochtend richting het zuiden. Bij Lemmer was het erg druk bij de Prinses Margrietsluis, dus dan maar door de binnenstad. Ondanks dat het hier druk was ging de doorvaart lekker vlot.

Na de Lemstersluis direct door naar de Friese sluis en naar Emmeloord. Hier heb je prima vrije ligplaatsen vlakbij het centrum en diverse supermarkten.

De volgende dag wilden we het IJsselmeer oversteken en volgens Windfinder zou het in de ochtend niet of nauwelijks waaien. Vroeg vertrokken, lang wachten in de Urkervaart bij de diverse bruggen en Urkersluis. Bij Urk even goed opletten omdat er een ondiepte is en toen verder naar de Houtribsluizen bij Lelystad. Het was inderdaad windstil, wat lekker doorvaart, totdat we in een gigantische muggenzwerm

belandden. De boot en kap zagen zwart van de muggen die het er best naar hun zin hadden. De schippersvrouw pakte de stofzuiger en zoog er een paar miljoen naar binnen.

Ruim in de middag nadat we de Houtribsluizen waren gepasseerd stak er een noordwesten wind op die langzaam maar steeds krachtiger werd. Het is dan opeens toch nog wel een heel eind naar Muiden.

Ondanks het geklotst kwamen we rond 18 uur aan bij Muiden. Even wachten voor de sluis en dan tussen Muiden en Weesp bij een steiger de boot afgemeerd voor de nacht.

Nadat in Weesp de AH te hebben bezocht voor de nodige proviandering de mooie Vecht op. Lekker langzaam varen en genieten van de mooie en wisselende uitzichten op deze kronkelende rivier.

Bij Maarsen langs de oever een plekje opgezocht wat we met de AanUit-app konden afrekenen. De volgende dag bij het Vechtmuseum even gedoucht.

Verder naar Utrecht waar we direct na de Weerds sluis even hebben aangelegd voor een ijsje. De eigenaresse van de IJssalon is een goede kennis van de buurman en bood ons spontaan een heerlijk ijsje aan van het huis. Na deze korte stop de

Oude Gracht op, wat altijd weer een belevenis op zich is. Behalve de passage van een rondvaartboot in deze krappe ruimte ging dit redelijk vlot en zonder problemen. De nacht door gebracht vlak voor de Noordersluis.

De volgende ochtend had de sluiswachter de sluis al voor ons in gereedheid gebracht en was zelfs zo vriendelijk om zijn collega aan de overkant van het Amsterdam-Rijnkanaal te bellen dat wij er aan

kwamen. De dieseltank begon leeg te raken en bij Hatenboer in Oude Gein met moeite af kunnen meren om te tanken. Weinig ruimte, een stevige wind en stroming door het lozen maakten dit tot een spannend karwei. Met een volle tank verder naar de Hollandse IJssel. Mooi stukje rivier dat door diverse plaatsen slingert en uiteindelijk afgemeerd midden in Montfoort op een plekje waar de boot precies in paste. We zijn hier twee dagen blijven liggen in dit gezellige plaatsje. Zondag naar Gouda waar we maandag (2^e pinksterdag) bezoek kregen. Het bezoek meegenomen de Hollandse IJssel weer op en na een heerlijke lunch in Haastrecht terug naar Gouda voor een stadswandeling en een afsluitend etentje.

De dinsdag erop verder gegaan naar HI-Ambacht om onze dochter en schoonzoon te bezoeken. Lekker gegeten en de was was ook weer schoon en droog. De jachthaven hier was ongezellig en vies dus snel weer weg. Via de Noord, Hollands Diep en het Volkerak de Steenbergse Vliet op om te overnachten. De markante steigertjes zijn net groot genoeg om de boot aan vast te maken.

Belgie

De tocht over het Scheldekanaal en de Kreekraksluizen ging heel voorspoedig en aan het eind van de middag voeren we België binnen. We waren nauwelijks de grens over toen we geënterd werden door een politieboot voor controle. Er kwamen twee agenten aan boord, die alle papieren hebben doorgenomen, de brandblusser nakijken en controleerden of we wel alle verplichte uitrusting aan boord hadden. Niet alleen Nederland heeft bureaucratie. Gelukkig was alles in orde en konden we onze tocht naar Het Willemdok in Antwerpen voort zetten. Na ruim twee uur varen door deze immense haven kregen we een mooie plek toegewezen in de goed geoutilleerde jachthaven, vlakbij het centrum van Antwerpen.

In deze stad kreeg de schippersvrouw erg veel last van haar linkerknie en de vouwfietsjes brachten ook geen uitkomst. In het weekend kregen we bezoek van dochter en schoonzoon. Het was erg warm, dus na het sightseeing een terrasje opgezocht om een paar heerlijke Belgische biertjes te nuttigen. Aan het eind van de dag bij een klein Italiaans restaurantje gegeten. De wijnkeuze aan de ober overgelaten, wat later ook goed zichtbaar was op de afrekening.

De Kattenbergsluis was niet in gebruik en dus via de Looijerssluis te midden van allerlei soorten beroepsvaart naar de Schelde om optimaal te kunnen profiteren van het laagtij. We hadden echter nog steeds geen vignet om van de Vlaamse wateren gebruik te kunnen maken. In de regio Brussel en in Wallonië gelden er weer andere regels. Waar een klein land groot in kan zijn.

Na een uurtje varen de Rupel op om via de sluis van Klein Willebroek richting Brussel te gaan. Het was passen en meten in de sluis omdat er ook nog een redelijk grote rondvaartboot in moest. Op mijn vraag of ik hier een vignet kon kopen gaf de sluiswachter als antwoord “Waarom? Zonder vignet gaat het toch ook”. Doorgevaren naar Brussel naar de Bruxelles Royal Yacht Club. De naam van deze jachthaven staat haaks op de slecht onderhouden en vieze bende die je hier aantreft. De havenmeester gaf uit eigen beweging een korting van 10 procent. Hier lagen we naast de Dawnside met een gepensioneerd Engels echtpaar en een oude grijze zeebonk met een aantal vrienden op een antieke sleepboot.

We waren eerst van plan om Brussel te gaan verkennen maar zagen hiervan af. Enerzijds vanwege de vieze haven en anderzijds vanwege de knie van de schippersvrouw. Aan het eind van de ochtend, samen met de antieke sleepboot, koers gezet verder naar het zuiden. Als je zo samen een dag vaart geeft dat toch een bepaalde band. De sleepboot meerde ergens af langs de oever vlakbij een kroeg en de bemanning heeft hem daar, zo te zien de volgende dag, flink geraakt. Wij zijn doorgevaren en hebben overnacht bij de sluis Ittre aan een gammele steiger.

Direct na het wakker worden de sluis ingevaren, die op groen stond en aan de andere kant ontbeten. Dit was maar goed ook, want daarna stond de sluis op storing en zo te zien ging dat enige tijd duren. Na de koffie op tijd verder naar het hellend vlak van Ronquieres. Toen we er aan kwamen regende het en via de marifoon aangegeven dat we pas in de middag gesluisd wilden worden. De tussenliggende tijd gevuld met het doen van enkele boodschappen.

Het hellend vlak is een beleving op zich. Je vaart een grote stalen bak in met heel veel stalen wielen die je 67 meter omhoog brengt over rails samen met andere schepen. Het zonnetje liet zich zien en we hebben genoten van dit

spektakel. Bij de volgende sluis werd er eindelijk om een vignet gevraagd en we gaven aan dit niet te hebben en dat het nog maar 1100 meter naar Wallonië was. De sluiswachter ging akkoord met het voorstel om dit vignet op de terugweg te kopen. Hij wist natuurlijk niet dat we via Duitsland terug zouden gaan. Het begon te regenen en op de kruising met

het Canal du Centre hebben we overnacht aan de steiger van een verlaten los- en laadplaats samen met nog een Hollands stel in een antieke platbodem.

Er kwam nog een boot bij die wist te melden dat er op de Maas de sluizen 44 en 45 gestremd waren. Wij en de platbodem besloten om de volgende dag richting Namen te gaan en het risico nemen om terug te moeten gaan. De andere boot besloot om via het Canal du Centre en Saint Quentin verder te varen.

's Ochtends, direct na het vertrek kwam er een als woonboot verbouwd binnenschip bij en voeren we gezellig met z'n drieën richting Charleroi om via de Sambre verder te varen. De diverse sluizen en bruggen werden vlot gepasseerd met een gezellig praatje onderling als we toch even moest wachten.

Na Charleroi zijn er langs de Sambre weinig tot geen overnachtingsmogelijkheden. Voor de sluis Roselies kregen we van de sluiswachter toestemming om hier af te meren en de nacht door te brengen. Nadat de sluiswachter naar huis was kwam er nog een binnenvaarttanker bij die ook nog een plekje moest hebben. Tot ongenoegen van de schipper van de verbouwde vrachtboot (ca 30 meter) koos de schipper van de tanker (ca 80 meter) ervoor om langszij te gaan liggen. Na een flinke woordenwisseling waarbij er met de politie werd

gedreigd ging de verbouwde vrachtboot aan de andere kant van het kanaal liggen. Wij moesten ook nog een stuk vooruit om ruimte te maken voor deze tanker en de rust was wedergekeerd.

De volgende dag liepen we in op een drietal vletjes waarvan er een big bag in zijn schroef had en niet zelfstandig verder kon. Hij werd langszij gesleept door een van de andere vletjes. In Namen kwam er een monteur uit Nederland om de schade te herstellen. Wij lagen op een mooie plaats aan de rechteroever van de Maas, direct bij het oude deel van de stad. Helaas hebben we weinig van Namen kunnen zien vanwege de slechte staat van de eerder genoemde knie.

Na een paar dagen kregen we van de schipper van de Dawnside, die we in Brussel hadden ontmoet, het goede nieuws dat de gestremde sluizen weer in bedrijf waren. Hierop koers gezet over de Maas naar Dinant waar er nog een prachtige plek vrij was aan een nieuwe steiger middenin het centrum.

Deze stad heeft het tijdens de tweede wereldoorlog zeer zwaar te verduren gehad vanwege haar strategische ligging aan de Maas en werd bijna geheel verwoest. Als je in Dinant bent is een bezoek aan de, door Hollanders gebouwde citadel, een must. Je kunt de 100 meter omhoog met de trap of met een gondel. De

schippersvrouw had een duidelijke voorkeur voor de gondel. Boven heb je een fantastisch uitzicht over de Maas en Dinant. Ook het museum in de citadel is een bezoekje zeker waard. Een nog jonge De Gaulle staat hier langs de oever van de Maas. 's Avonds op het terras naast de boot de schippersvrouw aan de mosselen en de kapitein gaf de voorkeur aan een mooie steak.

Charles de Gaulle

Frankrijk

Je bent de grens nog niet over en het is gedaan met de redelijk goed onderhouden grote sluizen. Een krap tunneltje en weer de beruchte kleine Franse sluisjes. Soms bediend en heel vaak zelfbediening, met of zonder afstandsbediening. In Givet de nacht doorgebracht aan een kade die niet geschikt is voor minder-validen. Het komende weekend krijgen we bezoek in Charleville-Mezieres; de komende dagen nog even flink aanpotten en maar hopen dat er van de 45 sluizen geen gestremd is.

In Fumay werden we 's avonds verrast door een flinke onweersbui, waarbij de ijsklontjes kant en klaar uit de lucht kwamen vallen. De volgende ochtend was er hier een markt en dat spreekt de schippersvrouw natuurlijk erg aan. Haar Frans is van een bedroevend niveau en het duurde maar even toen ze er aan kwam lopen met achter haar aan een boze kippenboer, die mij snel pratend in een soort dialect (of misschien was het Frans) het een en ander probeerde uit te leggen. Een passerende fransman, die gelukkig een beetje Engels sprak, heeft de situatie uitgelegd. Ria dacht een halve kip te hebben besteld en de fransman, die geen halve kippen verkoopt, dacht dat zij de hele kip doormidden gesneden wilde hebben. Na enige discussie besloten we om dan maar twee halve kippen te nemen.

De tweede sluis na Fumay was gestremd en we hebben daar naast een verbouwd binnenvaartschip de "Groningen" een kleine twee uur liggen wachten. Tijdens het wachten een leuk gesprek gehad met de schipper van deze boot. Hij voer hier rond met acht betalende gasten aan boord. Het was in eerste instantie de bedoeling om de nacht door te brengen in Revin, maar we hoorden van de schipper dat het daar waarschijnlijk nogal vol zou zijn. Doorgevaren naar Laifour waar er nog een plaatsje vrij was aan de steiger.

Na Laifour verder over een meanderende Maas richting Charleville-Mezieres waar we eerst afmeerden aan een steiger in een zijarm van de Maas. Na een heel eind (de verkeerde kant) te hebben gelopen op zoek naar de capitainerie zagen we een mooie ruime jachthaven liggen, waar we qua hoogte net naar binnen konden. Het hek zat helaas op slot, dus weer het hele stuk terug gelopen, de motor gestart en een mooie plek in deze haven opgezocht. Daarna op de vouwfiets de stad in om een kamer te regelen voor ons bezoek dat de volgende dag aan zou komen.

Ik dacht een overnachting voor drie dagen voor drie personen te hebben geboekt. Helaas is mijn Frans aan onderhoud toe, toen de volgende dag bleek dat ik 1 nacht voor 3 personen had geboekt. Gelukkig werd dit bijtijds ontdekt en regelde de dame van het betreffende pension de overnachtingen voor de resterende twee dagen.

Het centrum van deze stad is zeer de moeite waard met zijn grote plein met diverse terrassen. Op een van deze terrassen heerlijk gegeten om daarna nog een geocache te zoeken. Hier krijg je dorst van en terug naar het plein voor een ander terrasje. Een van de dames wilde een bessenlikeur met ijs. Het ijs was geen probleem, maar hoe leg je bessenlikeur uit aan een Française? In ieder geval met veel hilariteit.

Na eenmaal noordwaarts en eenmaal zuidwaarts de Maas te zijn opgevaren met onze gasten werd het weer tijd om afscheid te nemen. Nog even naar het grote plein waar honderden Vespa's stonden opgesteld voor hun jaarlijkse uitje.

Een uur of twee na ons vertrek werden we op de Maas overvallen door een gigantische regenbui. Een openstaande en defecte sluis ingevaren en daar gewacht tot de regen wat minder werd. De ruitenwissers waren ondertussen los getrild en maakten nog niet eerder vertoonde bewegingen. Na ruim een half uur kwam er een vrouwelijke sluismeester (of sluismeesteres?) om de zaak weer op gang te brengen en konden we doorvaren naar Pont-a-Bar, waar we bij de plaatselijke kroeg een stokbroodje voor de volgende dag bestelden.

Ook de volgende ochtend weer volop regen en toen het rond het middaguur droog werd werd hier de dieseltank tot de rand toe vol laten gooien en verder het Ardennerkanaal op tot Le Chesne, waar we met wat passen en meten een nette plek langs de kade kregen. In het begin van de avond kwamen er twee boten van de andere kant, wat gezien de bedieningstijden van de sluizen vreemd overkwam. Sluis nr 21 was compleet ingestort en had het sluiswachtershuis in de sluis laten verdwijnen. Een Nederlandse BeGe'er die 's ochtends vroeg in de regen was vertrokken had het helemaal

gehad. De schipper van de andere boot, een Amerikaan die met zijn zeiljacht een jaartje Europa deed, mailde ons een foto van de schade.

Samen met onze Belgische burens de dag erop op de vouwfiets naar de betreffende sluis. Helaas mochten we niet dichtbij komen en na een praatje met enige locals weer terug op de fiets. 's Avonds een borrel gedronken met deze gezellige burens. We konden dus niet verder en de volgende dag de plannen en route aangepast. Op de terugweg richting de Maas kwam er een geluid van een laagvliegende straaljager ergens uit de boot. Gas eraf, even wachten en toen rustig verder naar Pont-a-Bar. De volgende dag op de Maas weer twee keer datzelfde geluid, wat ook weer overging als het gas er af ging.

In Mouzon kwamen we onze Belgische burens weer tegen. De schipper was automonteur geweest, maar kon niets vreemds aan de voortstuwingsinstallatie ontdekken. We zijn drie dagen in Mouzon gebleven om de was te doen en een lokale arts te bezoeken ivm de hevige pijn in de knie van de schippersvrouw. De knie bleek

ontstoken en de apotheek gesloten. Maandagochtend hier medicijnen en een stok opgehaald om de pijn in de knie te verlichten.

Om deze knie niet extra te belasten heeft de schipper de rest van de vakantie de sluizen in z'n eentje moeten doen, waarbij de schippersvrouw met haar pootje omhoog goedkeurend toekeek.

Richting Stenay begon de voorstuwing steeds vaker op te spelen en eenmaal in Stenay de werf in Pont-a-Bar gebeld. Deze waren er redelijk snel en hebben in anderhalf uur tijd de koppeling en wat er

bij hoort gedemonteerd en weer in elkaar gezet. Alles was in orde en de oorzaak van de storing zat waarschijnlijk bij de schroef. Gelukkig voor de schipper, die een hekel aan water heeft, kwam er die middag een Nederlandse boot vlak achter ons liggen. De schipper van deze boot was een ervaren duiker en op mijn vraag of hij een biertje wilde verdienen trok deze zijn zwembroek aan

en verdween onder de boot. Op de foto is te zien wat er in de schroef zat. Na een bezoek aan het plaatselijke biermuseum een mooie fles wijn van een lokale wijnboer gekocht voor deze duiker. Ook onze Engelse vrienden van de Dawnside meerden hier af en bleken ook problemen met hun schroef te hebben. Zij gingen de volgende dag terug naar Pont-a-Bar om de boot uit het water te laten hijsen om te kijken wat er aan de hand was.

Verder de Maas op naar Dun-sur-Meuse waar we een prachtig uitzicht hadden op een oud kasteel

bovenop de berg. Hier zijn we twee nachten gebleven om enerzijds te provianderen (poeh wat een klim!) en anderzijds om van de mooie omgeving te genieten.

Met wat passen en meten direct na de sluis van Consenvoye af kunnen meren op een dode zijarm van de Maas. Op de

vouwfiets naar de broodautomaat voor een vers gebakken baguette. De terugweg ging bergafwaarts wat toch comfortabeler is dan met zo'n fietsje naar boven lopen.

Verdun: Hier was de gehele steiger bezet en we moesten dubbel liggen. Gelukkig ging er even later

een Duits schip weg en hadden we een wereldplek aan een goed onderhouden steiger midden in de stad. Het is hier zo druk met boten omdat alles gratis is en dat lokt natuurlijk vele Nederlanders. Deze stad heeft in de laatste wereldoorlog 1 miljoen granaten uit ruim 1200 kanonnen overleefd. Dat hier ruim bij wordt stil

gestaan spreekt voor zich. Langs de kade zijn hier vele terrassen waar je heerlijk kunt zitten en van een goed glas bier kunt genieten. Een bezoek aan de indrukwekkende Citadelle, de meer dan duizend jaar oude kathedraal en een wandeling door het oude stadsdeel moest de schipper helaas alleen doen ivm de beperkte bewegingsvrijheid van de schippersvrouw.

In St-Mihiel was er net niet voldoende ruimte om af te meren tussen een Nederlandse en een Belgische boot. De ene boot kon

nog een halve meter naar voren en de andere ca 30 cm naar achteren en voilà wij pasten er toen precies tussen. Bij deze plaats liggen zeven rotsblokken van meer dan twintig meter hoog, bekend als de "Dames de la Meuse". In het begin van de avond kwam er een oude verbouwde reddingsboot met een Nederlands echtpaar bij ons langszij liggen. Het waren leuke mensen en we hebben 's avonds met z'n vieren een gezellige borrel gedronken.

Na de laatste sluizen van de Maas achter ons te hebben gelaten kwamen we in het Canal de la Marne au Rhin uit. Hier waren we een paar jaar gelden ook al geweest en door naar Pagny-sur-Meuse.

Helaas was de pizzaboer verdwenen en op zijn plaats stond nu een mobiele kebab-boer, wat ons op het idee bracht om geen eten te koken. Het duurde maar even of de burens uit St-Mihiel meerden weer naast ons af om praatje te maken, samen naar de kebab-boer te gaan om een aantal heerlijke broodjes te halen en daarna weer gezellig te borrelen. De volgende dag op de vouwfiets nog wat geocaches gezocht.

Vanaf hier is het nog een kilometer of vijftien naar Toul. Leuk stukje varen met de nodige

sluizen naar een mooie jachthaven waar we weer diverse mensen tegenkwamen die we al eerder hadden ontmoet. Als je zo samen opvaart en af en toe een praatje maakt geeft dat een bepaalde band. Hier zijn we drie dagen gebleven om te provianderen, de was te doen en lekker sushi te eten.

Na Toul zijn we de Moezel opgevaren samen met twee andere Nederlandse boten. Bij Maron was een steiger waar je vrij kon liggen en die ook door de plaatselijke jeugd werd gebruikt als een soort duikplank. Vanwege het lawaai wat deze jeugd hier produceerde zijn we maar een nachtje gebleven

om de volgende dag door te varen naar het Embranchement de Nancy.

Dit is een sluisentrap die het stroomgebied van de Moezel en de Maas overbrugt met omhoog vijf sluizen en omlaag dertien sluizen. Als je de ene sluis uitkomt staat de volgende alweer op groen. Ondanks dat was het hard werken voor de schipper omdat zijn assistente nog steeds geblesseerd was. In Nancy voor de eerste sluis blijven liggen omdat die, gezien het tijdstip, niet meer bediend werd. 's Avonds een paar lekkere grilshotels gehaald bij een plaatselijke grillroom.

De volgende ochtend door naar de jachthaven in het centrum van Nancy. De haven ziet er niet appetijtelijk uit maar wel lekker dicht bij het centrum. De Place Stanislas, een klassiek plein (UNESCO-werelderfgoed) met sierlijke smeedijzeren hekken en fontein, is zeker een bezoekje waard.

Aangezien de ruitenwissers nog steeds niet goed vastzaten moest er een inbussleutel komen die we niet aan boord

hadden. Op de fiets naar een bouwmarkt, waar je niet zoals bij ons gewoon door heen kunt lopen om te zoeken wat je nodig hebt maar een vriendelijke winkelbediende achter een grote balie. Met wat handen en voetenwerk een setje inbussleutels weten te bemachtigen. Laat de regen nu maar komen.

Verder het Marne-Rijnkanaal op, om bij Crevic aan een vrije steiger de nacht door te brengen. Er waren hier ook voldoende bomen om lekker in de schaduw te kunnen zitten.

Het kanaal is hier erg rustig met af en toe een huurboot op weg hun thuishaven Lagarde, waar we wat inkopen konden doen en 's avonds lekker binnen gegeten hebben vanwege het ruim rondvliegende ongedierte.

Na ca 13 kilometer doemde de sluis de Recicourt op waar je ruim 15 meter omhoog wordt geschut. Deze sluis vervangt een oude sluisentrap van vijf sluizen. We waren met twee boten en lagen achterin de sluis aan een drijvende bolder wat

normaal gesproken een fluitje van een cent is. Hier kwam echter het water onder de boot omhoog waardoor we met grote kracht tegen de kant werden gedrukt. De voorste stootwiel had het zo zwaar te verduren langs de ruwe sluiswand dat hij met een grote plof de geest gaf. Weer een ervaring rijker en lichte schade aan de rubber stootrand.

Daarna het Saar-kolen-kanaal op waar we ergens voor de eerste sluis een plekje langs de kant vonden. Het kanaal ligt hier soms wel 20 a 30 meter hoger dan de omringende meren wat resulteert in prachtige vergezichten. Vroeger werd dit kanaal, de naam zegt het al, gebruikt om steenkolen te vervoeren. Nu zie je daar niets meer van en de enige kolen die we gezien hebben waren bloemkolen.

Na een goede nachtrust verder, samen met een huurboot met een onervaren bemanning. Wij gingen dan als eerste de twaalf sluizen in en hielpen daarna de bemanning van de huurboot, die met (angst)zweet de eerste sluizen binnen voeren. Bij Mittersheim bleven zij liggen en na enige boodschappen te hebben gedaan zijn we een paar kilometer verder gevaren om aan te leggen vlakbij Chateau de Bonnefontaine. Hierna verlieten we de bossen en ging het verder naar Sarable, een leuk plaatsje met een goede vrije aanlegsteiger. Onderweg passeer je de Pont-canal de l'Albe, een (water)brug over de rivier de Albe die even verderop uitmondt in de Saar.

In Sarreguemines stond er opeens een heel boze Duitser naar ons te schreeuwen. Waar we het lef vandaan haalden om hier proberen gratis te overnachten. Omdat we nog niet van boord waren geweest hadden we het mededelingenbord nog niet gezien, waar hij trouwens met zijn woonboot voor lag. Volgens dit bord moesten we ons melden bij de capitainerie die na een zoektocht uiteindelijk gevonden werd. De havenmeester zat net voetbal te kijken en terwijl hij ons haastig hielp kwam Frankrijk met 1 – 0 voor. Nederlanders kunnen gek doen als Oranje wint, maar deze man ging echt compleet uit zijn dak.

Duitsland

Na deze ervaringen besloten we om de volgende dag door te gaan naar Saarbrücken. Je merkt onmiddellijk dat zodra je Duitsland binnenvaart er hier wel periodiek onderhoud gepleegd wordt aan bruggen en sluizen. In Saarbrücken was er nog een plaatsje vrij tussen de Alte Brücke en de Wilhelm-Heinrich brücke vlakbij het centrum, wat gezien de toestand van de knie van de schippersvrouw een prettige bijkomstigheid was. Om naar het hoger gelegen stadsdeel met een groot winkelcentrum te komen was er met Europees subsidiegeld een ruime lift gebouwd. We zijn

hier een paar dagen gebleven om te winkelen en even de kapper te bezoeken.

Na deze stad wordt de Saar een saaie rivier met geen hoogtepunten tot de Saarschleife. Dit is een scherpe bocht om een bergrug heen waar je een prachtig uitzicht hebt. Afgemeerd voor de Schleuse Mettlach aan een goed onderhouden en gratis steiger.

Via het mooie Saarburg over een kronkelende rivier door naar Konz aan de Moezel waar we de boot een paar dagen hebben

laten liggen om met een gehuurde auto het thuisfront te bezoeken.

Na drie dagen terug met een schone was en een aanvulling op de geslonken biervoorraad verder de Moezel op richting Metz, waar de schippersvrouw nog eens dolgraag naar toe wilde. Bij het plaatsje Ahen vonden we een vrije plek aan een afgesloten steiger waar ze volop bezig waren om het plaatsje van een nieuwe riolering te voorzien. Wat het bord precies betekende wisten we niet; we namen het voordeel van de twijfel en konden hier prima afmeren.

Luxemburg

Daarna door naar Schwebsange om voor Luxemburgse prijzen de

dieseltank vol te gooien en iets verderop bij Besch aan een vrije steiger de nacht doorgebracht en 's ochtends verse kaiserbroetchen gehaald bij de lokale bakker. 's Avonds komen er een paar parasailers ons begroeten, die als een vogeltje zo vrij over de Moezel aan kwamen vliegen.

Frankrijk

We zitten ruim in de tijd en besluiten lekker kalm aan te doen. Na de sluis van Koeningsmacker is er een kleine jachthaven waar je prima kunt liggen voor € 10 per nacht inclusief alles wat je nodig hebt (water, stroom, toilet en een warme douche). 's Avonds lekker gegeten in een restaurant vlakbij, waar het ondanks de afgelegen plek heel erg druk was. We zijn hier twee nachten gebleven om daarna door te varen naar Thionville. Even de stad in om een paar boodschappen te doen en

doorgevaren naar Talange waar we aan een zijkanaal van de Moezel overnacht hebben. Metz komt in zicht en het wordt steeds warmer. In de jachthaven was het erg vol, maar een behulpzame Zwitser hielp ons om achteruit naar een krappe plek aan een nette steiger te varen. Tot ons genoeg lagen we vlakbij een park met grote bomen, waar we de tuinstoelen onder en in de schaduw hebben neergezet.

Met een klein briesje erbij was het hier goed uit te houden. Om de (mooie) stad in te gaan was het veel te warm. We hebben dat dan ook beperkt tot het doen van de noodzakelijke inkopen. Ook de terrassen in de stad waren door de hitte nauwelijks bezet.

We waren echter niet de enige Veluwenaren die hier met de boot lagen, want opeens stond er een echtpaar naast te boot die getriggerd werden doordat er Garderen achterop de boot staat. Zij woonden nu in Nunspeet en waren beide geboren in Elspeet en de schipper had al snel door "waordat ze vandoan kwamm'n". De dagen erop af en toe gezellig bij gekletst.

Na een dag of vijf moesten we terug naar Konz om dochter en schoonzoon op te pikken, die een paar dagen over de Moezel mee zouden varen naar Cochem.

Luxemburg

Via de eerder genoemde jachthaven met weer een bezoek aan het restaurant naar Remich waar we in de schaduw van de brug een koel plekje vonden. De tweede dag hier aan het eind van de middag snel weggevlucht vanwege een cruiseschip dat met draaiende motoren een meter of acht bij ons vandaan kwam liggen. Bij Besch was met een beetje passen en meten nog een onrustig plaatsje vrij door de vele snel varende motorboten.

Duitsland

In de haven van Konz was er nog maar 1 plaatsje vrij. De havenmeester was onze reservering vergeten. De volgende ochtend waren de opstappers redelijk op tijd en nadat zij zich geïnstalleerd hadden weer de Moezel op naar Neumagen. Het blijft een prachtige rivier die slingerend door de wijnvelden loopt met mooie plaatsjes. In Neumagen was nog voldoende plaats en onze opstappers hadden binnen een mum van tijd een goede hotelkamer gevonden met 's ochtends een champagneontbijt. Wat schetst onze verbazing dat toen we weer bij de boot kwamen, er hier twee oud-Gardereren ons stonden op te wachten. Waar Facebook al niet goed voor is.

In Traben-Trarbach zat het even tegen om een goede afmeerplek te krijgen. Er is wel een jachthaven, maar die ligt ca 3 kilometer van de stad en de steiger in het centrum was ruim bezet. Even een stukje terug gevaren naar een steiger vol eendenpoep bij een hotel-restaurant dat nog een vrije kamer had. De dames vermaakten zich prima in het water. Hier 's avonds gegeten en daarna met schoonzoon nog een wijnproeverij. Bij terugkomst lagen de dames al weer in de Moezel.

Omdat het erg warm blijft worden er onderweg een aantal zwemstops ingelast. Het water is schoon en niet te koud. Dat varen met deze temperaturen dorstig maakt is algemeen bekend en toen we bij Merl een drijvende kroeg zagen werd er onmiddellijk afgemeerd. Voordat we goed en wel op onze stoel zaten stonden er al vier grote goudgele rakkers op tafel. Ze waren nog niet op of daar kwamen de volgende vier al weer aan. De uitbater uitgelegd dat we de eventuele volgende wel zelf zouden bestellen.

In Cochem was er een redelijke plek aan de binnenkant voorhanden in deze zwaar verwaarloosde jachthaven. 's Avonds willen de rondvaartboten hier nogal eens langs racen of met feestvierders

rondjes draaien en als je dan aan de buitenkant ligt spring je hele avond op en neer. Onze opstappers namen de trein om de auto in Konz op te halen voor de terugreis; hun korte vakantie zat er helaas weer op.

Uitgerekend dit weekend was er feest op de prachtige Reichsburg die hoog boven Cochem uit torent. De schippersvrouw kon helaas vanwege haar knie niet mee omhoog om dit feest mee te maken. Echt Duits feest met muziek, braadworsten, bier en diverse demonstraties. Het uitzicht vanaf deze burcht is over de slingerende Moezel en Cochem in een woord geweldig.

In de jachthaven deden de meest wilde verhalen de rondte over de lage waterstand van de Rijn. We besloten om deze verhalen te laten voor wat ze waren en zijn rustig doorgevaren naar Koblenz, waar we op dezelve plek als twee jaar konden liggen.

Voor de zekerheid toch maar even gebeld met de sluiswachter van de eerste sluis in de Lahn. Hij gaf aan dat de minimale diepte bij de ingang van de Lahn de stand van de Pegel Koblenz + 50 centimeter was. Na enig rekenwerk bleek dat we ca 10 a 15 cm bodemspeling hadden. Na Koblenz een uur stroomopwaarts de Rijn op met een slakkengangetje van amper 6 kilometer per uur om daarna heel rustig de Lahn op te varen. Bij Nassau ging de wind liggen en werd het erg benauwd en heet. De nacht in een plasje doorgebracht en de volgende dag door naar Herold in Balduinstein. We zijn hier vaker geweest. Het is een mooie rustige plek vlak bij het station.

Het weekend daarop hebben we drie nachten in een hotel doorgebracht, gelegen in een klein dorpje aan de Rijn (Oisterspai) met Erwin, Willem de buurman en Adrie en Ries. We kunnen hier niet met de boot komen, maar met het boemeltreintje was dit geen probleem. Het was een erg gezellig en geslaagd weekend met een tocht naar de Lorelei, de Rhein in Flammen en een boottocht

over de Lahn naar Limburg ad Lahn. Op de foto is te zien hoe laag het water in de Rijn stond en we konden zelfs tot midden in de rivier lopen.

Nadat deze druktemakers weer naar huis waren kwam de volgende groep. De dochters Karen en Annedien met hun drie zoons. Een tochtje naar Dietz gemaakt waar de gasten op een waterfiets de Lahn opgingen. Terug naar Balduinstein waar we 's avonds heerlijk gegeten hebben. De kleinzonen zijn met de hond aan boord blijven slapen; de dochters in een nabijgelegen hotel. Vervolgens een mooie tocht naar Nassau met de nodige zwemstops, weer lekker gegeten en toen moesten ze alweer naar

huis. Eerst met de boemel terug naar Balduinstein en daarna verder met de auto. Het waren erg leuke, gezellige en vermoeiende dagen.

We zijn hier nog een dag blijven liggen om tot rust te komen en iets meer van het stadje te zien.

De hoeveelheid diesel aan boord was niet toereikend genoeg om Nederland te halen, dus moest er getankt worden. Bij Bad Ems is er een jachthaven met dieselpomp en een grote Aldi op loopafstand van de haven. Hier de tank, koelkast en buikje vol gemaakt voor de terugreis over de Rijn.

De terugreis was nog wel een dingetje, omdat er vanwege de lage waterstand niet alle jachthavens bereikbaar waren. De afstanden tussen de diverse jachthavens is redelijk groot, dus van te voren bellen of er plaats is. De telefoon bij de door ons gekozen haven werd niet opgenomen en we besloten toen om dan maar de gok te wagen.

We kwamen op een zondag de Rijn op en er was weinig binnenvaart, wat op zich wel rustig vaart.

Door het ontbreken van boeien was het niet overal duidelijk waar je kon varen. Tot onze schrik eenmaal midden op de rivier de bodem geraakt. De gekozen jachthaven bij Bad Honnef bleek nog 1 plaatsje vrij te hebben om de nacht door te brengen.

Op maandag doorgevaren naar de Alte Rheinhafen in Keulen, die volgens onze informatie voldoende water had. Er was nu meer scheepvaartverkeer dat al slingerend over de Rijn voer en waar wij achteraan konden slingeren.

In Keulen was een noodtrap gemaakt om de onderste trede van de originele trap te kunnen bereiken. De schippersvrouw kon echter de moed niet opbrengen om via deze constructie naar boven te klimmen. We zijn

hier dus maar 1 nacht gebleven en via overnachtingen bij Dusseldorp en bij Wesel kwamen we weer in Nederland aan.

Nederland

Niet alleen de Rijn maar ook de IJssel kampte met een zeer lage waterstand. Op sommige plekken lagen de boeien op het droge en was de vaargeul erg smal. In een bocht hoorden we via de marifoon "Pas op een jachtje". Deze oproep kwam van een schipper van een binnenvaart tanker die vlak voor een bocht werd ingehaald door een ander binnenvaartschip. Vaart minderen en zover als mogelijk

naar de kant. Via de marifoon gaf de schipper van de tanker aan dat hij even stil ging liggen en na een aantal spannende minuten konden we onze weg vervolgen naar Doesburg waar nog voldoende water stond om de jachthaven te bereiken.

Wat schetst onze verbazing toen we bij het binnenvaren onze buurtgenoten die we in Metz hadden ontmoet ook hier tegenkwamen. Daar moest 's avonds natuurlijk een borrel op worden gedronken.

Via de voor ons zeer bekende haven van Hattem, Wieden en Weerribben naar Heerenveen. De spullen in de auto geladen en terug naar Garderen.

NB. De schippersvrouw heeft ondertussen een nieuwe knie en loopt weer als een kievit.